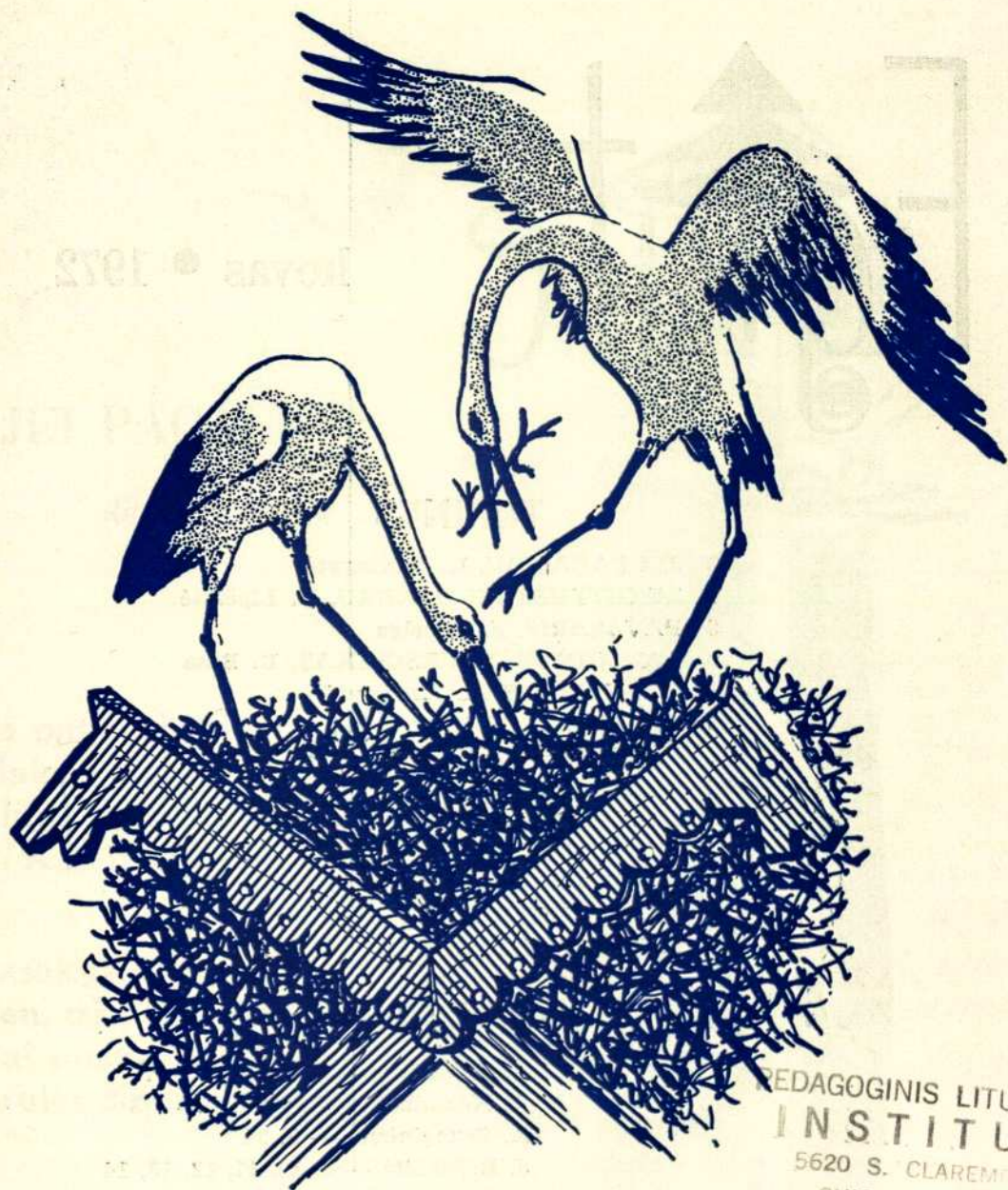

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT
CHICAGO 36

Eglutė

1972 KOVAS

Eglutė

kovas • 1972

TURINYS

- 3 JEI PAGAUSIU, R. Jotvingytė
- 4 LENKTYNĖS SU GANDRU, D. Lipčiūtė
- 8 PAVASARIS, J. Minelga
- 9 LAIMUTĖ IR PAUKŠČIUKAS, R. Rasa
- 15 GALVOSŪKIS, A. Rastonytė
- 16 KAS BŪTU?, K. Valiuškienė
- 18 GIMTADIENIS, M. Kvietytė
- 24 ŽIEMA, Rima
- 25 MŪSU KŪRYBA
- 26 LINKSMIAU
- 27 GALVOSŪKIS, A. Rastonytė
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis, 4, 5, 7
- A. Korsakaitė - Sutkuvienė — 3
- A. Sruoginienė — 8, 24
- J. Eidukaitė — 9, 10, 11, 12, 13, 14
- E. Muliolienė — 16, 17
- I. Mitkutė — 18, 20, 22, 23

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

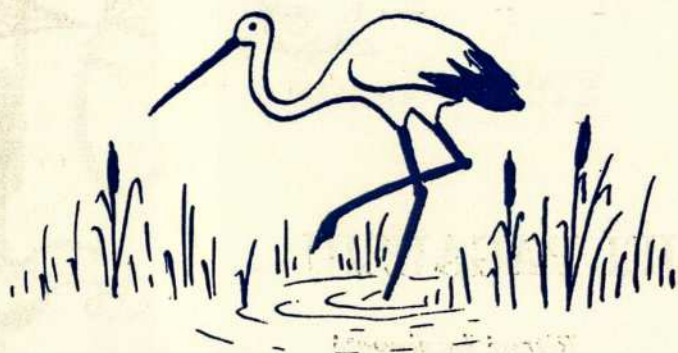
JEI PAGAUSIU ...

Ritonė Jotvingytė

Jeį pagausiu jauną vėją,
Plaksis aitvaras aukštai,
Klaus paukšteliai parčiulbėję:
— Kur tokį besuradai?

Pasakysiu jiems: — Laukuose,
Ten, už debesio namų,
Kai nuskrįdo parsinešti
Saulės žiburio šviesų.

LENKTYNĖS SU GANDRU

Danutė Lipčiūtė

Poviliukas ir jo tėveliai laimingai sugrįžo namo po trijų savaitinių kelionės automobiliu. Jie keliavo ten, kur saulė nepavargdama šildė, kur pasakiškos gėlės žydėjo, kur paukščiai nenutildami čiulbėjo. Pajūrio smėlis buvo toks karštas, kad basas eiti nė nemėgink...

— Kaip malonu savuos namuos! — pasakė mamutė per pusryčius.

— Taigi, lyg gandrai džiaugiamės sugrįžę iš šiltų kraštų į savo lizdą, — pridūrė tėtukas.

— Gandrai? — klausiamai prašneko Poviliukas. Tiek visokių paukščių matėm, o gandro man neparodėt.

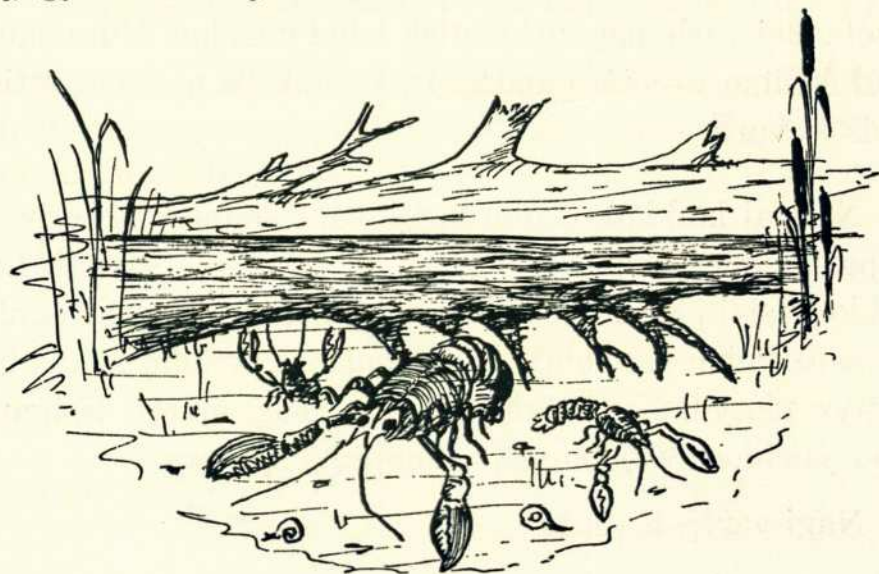
— Ar neatsimeni, kad mūsų mieste tu jį zoologijos sode matei pereitą vasarą?... O kai aš augau, Poviliuk, — tęsė mama, — kai dar mokyklos nelankiau, o vėliau, iš miesto grįžus atostogų metu, gandrų stebėdavau iš arti. Kasdien. Jie namų draugai. Jaukūs paukščiai.

— Mano tėviškėj gandrų lizdas buvo aukštos liepos viršūnėj, ant medinio vežimo rato. Didžiulis, platus ir patogus. Smagiai kalendavo snapais gandrai, ypač po gerų pusryčių ar vakarienės.

— Netoli buvo miškas, o prie jo drėgnos, balotos pievos — Gyvatyne vadinamos. Kitoj ūkio pusėj — upeliukas. Upelyje buvo privisė vėžių. Mėgau juos rankom gaudyti.

— Skersai upelio pargriuvęs, gulėjo toks senas, audros, vėjo, ar ilgų metų išrautas medis. Juo žmonės eidavo šventadieniais į artimiausią bažnytkaimį. Tarp medžio šakų, susmigusių į upelio dugną, gyveno vėžių šeimos.

— Kartais kai aš užlipdavau ant to pargriuvusio medžio, kurį paprastai lieptu vadindavom, gerai pašokinėdavau, išjudintos šakos išprašydavo iš guolių ir urvų snaudžiančius vėžius. Jie ropodavo tingūs tarp šakų ir žolių savo ilgus ūsus krai pydami. Aš atsargiai, lyg katė, prisitaikydavau ir čiupdavau už kupros!

— Kažkas mane pamokė, kad reikia su varle juos gaudyti. Varles vėžiai labai mėgsta. Todėl kartą nutariau eiti ir pasigauti varlę. Kur? Aišku, kad greičiausia ją rasiu Gyvatynėj. Taip sau, niekam nieko nesakius, ir nustriksėjau pasišokinėdama laukais pievų link. O ten matau — jau gandras vaikščioja. Savo vaikams maisto ieško. Stypt, stypt, ilgom kojom po šlapią žolę, po balas. Smagu braidyti po balas basai. Bet pievose žolė tanki ir aukšta. Nematai, kas joje slepiasi.

— Gyvatynė buvo kiek tolokai nuo namų, prie miško. Namiškiai nenorėdavo, kad ten eičiau, visokių istorijų buvo man pripasakoję. Sakė, kad miške vilkų yra, kad gyvatės į pievas atšliaužia, kad miškinis, toks su barzda ir ragais, išjoja kartais ant lazdos pasitaškyti. Jis labai panašus netgi į patį velnią.

— Mano drąsa, visus tuos pasakojimus prisiminus, ėmė tirpti, mažėti. Bet varlę pagauti vistiek labai norėjau. Nutariau pasislėpti už krūmo, stebėti gandrą, ir, kai tik jis pagaus, vytis jį ir atimti iš jo varlę.

— Neilgai laukiau. Gandras tik capt snapu griebė ir, pakovojęs, pasigrūmęs kiek, išskėtė sparnus ir ėmė skristi. Laimei, jis skrido tiesiai į mano pusę. Pamažu, neaukštai. Aš šokau iš už krūmo šaukdama, rankomis mosikuodama, krūmų šakas bei žolę aukštyn mėtydama. Vijausi gandrą. Tas, matyt, išsigando ir iš snapo paleido savo grobį. Na, Poviliuk, spėk ką?

— Nagi varlę. Ką kitą?

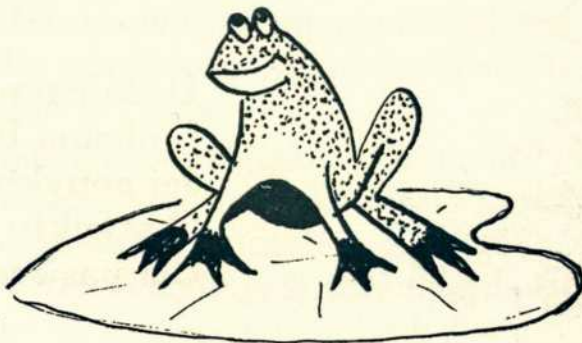
— Ne, sūnau, — gyvatę. Tikrą piktąją gyvatę. Ji krito netoli manęs ir mane labai išgąsdino. Bėgau šaukdama. Greičiau už gandrą namo pardūmiau. Uždusus, nė žodžio ištart negalėjau. O namiškiai žiūrėjo į mane ir juokdamies klausė:

— Na na, ar varlę vijai, kad taip uždusus?

Manęs juokas neėmė. Į Gyvatynę daugiau nebėjau ir iš gandro varlių nebenorėjau atimti.

— O kaip su vėžiais, mamyt? Ar dar eidavai į upelį jų gaudyti?

— Nueidavau kartais, bet anas nuotykis su gandru ir gyvate sudrumstė mano ramybę ir drąsą sumažino. Kažkaip nebebuvo malonu vienai bastytis...

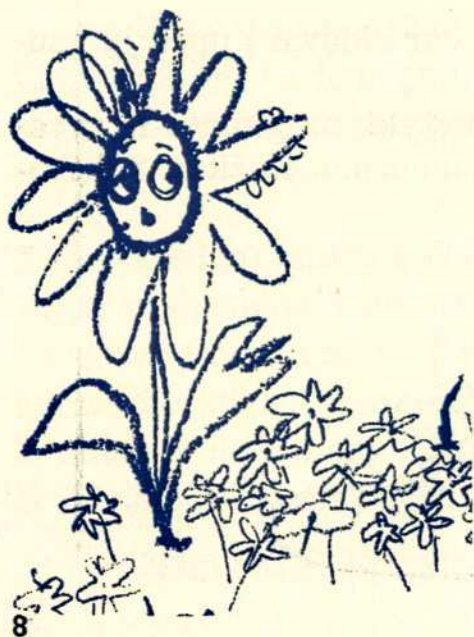
PAVASARIS

Jonas Minelga

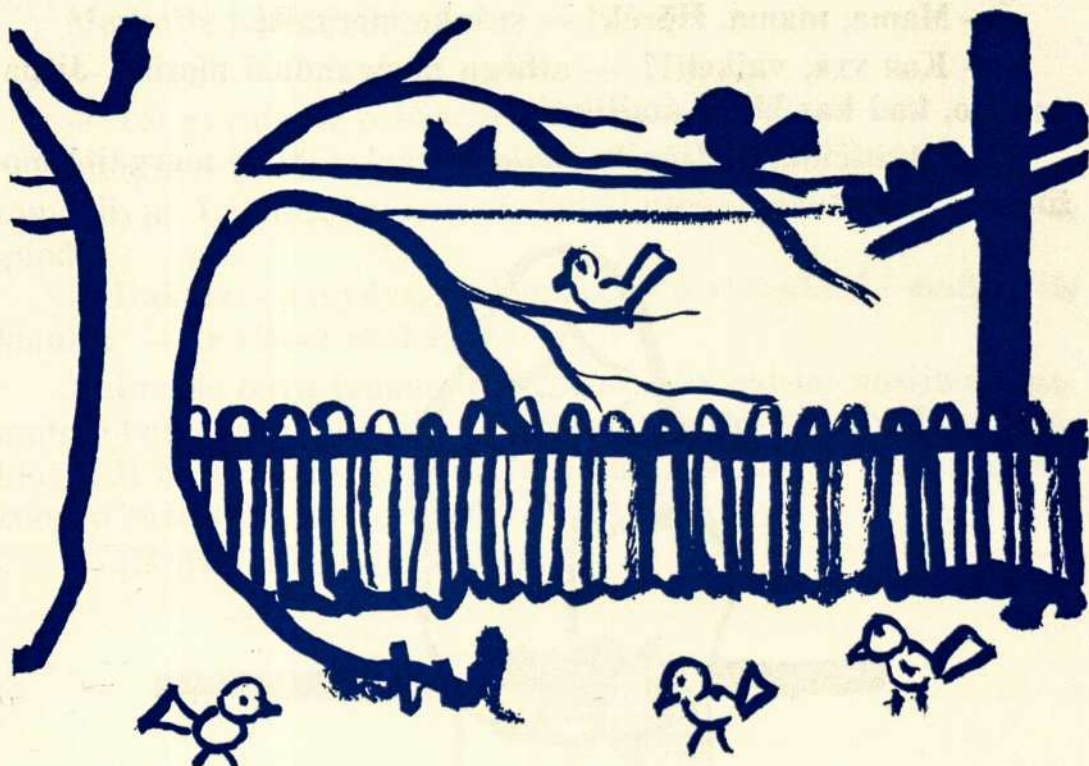
Saulė ugnį skelia,
Į padangę kelia:
Juk alyvos
Vos begyvos, —
Šilumėlės reikia.

Ar matai, — virš lauko,
Debesėlis plauko?
Te palyja!
Va, leliją
Užmiršau palaistyt.

Labas rytas, gėlės!
Kas pirmąją kėlės?
Aš — žibutė!
Noriu būti
Šilo karalaite.

Uždainavo parkai,
Linksma būtų šarkai,
Jei nepyktų,
O atvyktų
Čia pasisvečiuoti.

LAIMUTĖ IR PAUKŠČIUKAS

Renė Rasa

Laimutė labai nemėgo žiemos. Tiesa, sniegas ir rogutės geras dalykas, bet ne mieste. Čia gatvės pilnos automobilių, sniegas greitai nutirpsta ir rogutėm nepavažiuosi.

Todėl, tuoj po Kalėdų, Laimutė jau pradėdavo laukti pavasario. Kasdieną bėgdavo prie lango ir žiūrėdavo, ar darželyje dar nedygsta žolė.

Kartą, per apledėjusį stiklą, pamatė prie laiptų prisiglaudusį paukščiuką. Jis svirduliavo ant vienos kojytės. Aplinkui straksėjo žvirbliai. Jie pakildavo ir vėl nutūpdavo. Tik mažasis paukščiukas nepajudėjo iš vietos.

Laimutei pagailo paukščiuko. Užsimetusi švarkelį, ji tyliai pravėrė duris ir atsargiai prislinko prie jo. Paukščiukas suspurdėjo, cyptelėjo, bet pabėgti negalėjo. Laimutė atsargiai paėmė jį ir išinesė į kambarį. Mažytė jo širdelė taip daužėsi, kad net visas kūnelis virpėjo.

— Mama, mama, žiūrėk! — sušuko mergaitė.

— Kas yra, vaikeli!? — atbėgo nusigandusi motina. Ji pagalvojo, kad kas blogo atsitiko.

— Paukščiukas! Žiūrėk, paukščiukas! — tiesė mergaitė motinai savo radinį.

— Vargšelis! Toks išsigandęs!... — paėmė paukščiuką motina. — Jis sužeistas, — pamatė jo kruviną sparnelį.

— Tu pagydysi, mama? — griaudžiai pažiūrėjo į ją mergaitė.

— Vaikeli, aš nežinau, kaip jam padėti.

— Prašau, mamyte, prašau, pagydyk paukščiuką, — jau balsu pravirko Laimutė.

Motina atsargiai vartė drebantį paukštelį ir nežinojo, ką su juo daryti. O Laimutė verkė, kukčiojo ir vis prašė jį pagydyti.

— Gerai, nurimk, — pagaliau nutarė motina. — Važiuosim pas veterinorių.

Mergaitė išplėtė akis:

— Kas jis?

— Tai gyvulių ir paukščių daktaras.

Mergaitė pralinksėjo. Greit abi susiruošė ir išvažiavo. Automobilyje Laimutė atsargiai laikė rankytėse ligonį ir vis jį guodė:

— Daktaras pagydys, neskaudės, — o atsisukusi į motiną vis klausė: — Ar tikrai neskaudės?

Daktaras buvo jaunas ir linksmas. Jis balsiai nusijuokė pamatęs, kokį ligonį jam atvežė. Bet Laimutei visai nebuvo juokinga. Ji baimingai sekė kiekvieną daktaro judesį. Daktaras apžiūrėjo sužeistąjį, patėpė kažkuo ir atidavė:

— Už dviejų dienų bus sveikas.

Laimutei atrodė, kad paukščiukas ir dabar jau geriau jaučiasi.

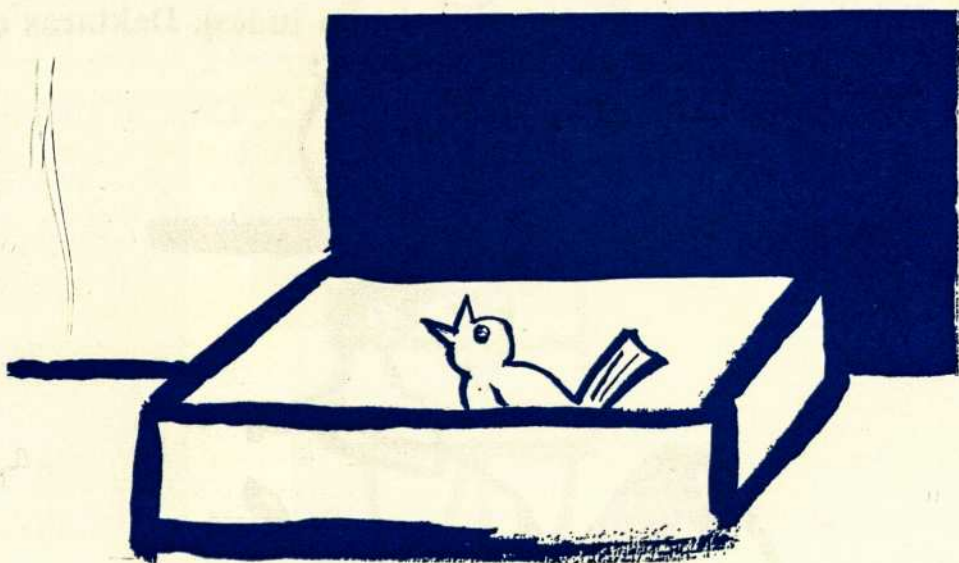
Tą visą dieną ji nieko nedarė, tik vis žiūrėjo į paukščiuką. Net naktį atsikėlė patikrinti, ar neiškrito iš batų dėžės, kurioje įtaisė jam guolį.

— Jis nori valgyti, — vos atsikėlusi nubėgo pas motiną.

— Paukščiai lesa, ne valgo, — pamokė mama.

Bet paukščiukas nelesė, net neprasižiojo. Tupėjo dėžės kampe ir mirkčiojo savo apskritom akutėm.

Laimutė pravirko: jis nelesa — kukčiojo mergaitė.

Pagaliau mama paskambino daktarui: — Ką daryti?

— Duokit jam gerti. Įkiškite snapuką į vandenį ir jis žinos, ką daryti, — pamokė daktaras.

Laimutė tuojau ėmėsi darbo. Paukščiukas spurdėjo ir purtė sušlapusį snapuką.

— Ar jis gėrė? — nesuprato mergaitė.

— Gėrė, gėrė, — ramino ją mama. Bet ir ji pati nežinojo, ką daryti su tokiu ligoniuku.

Laimutė pabėrė jam trupinių, pakeitė vandenį, nunešė kur šilčiau ir visą dieną tik juo rūpinosi.

— Ar pasveiks? — vis klausinėjo Laimutė motinos.

Kitą rytą, tik atsibudus, Laimutė nubėgo pas paukščiuką.

— Mama! Mama! — suklykė ji.

Motina net pašoko išsigandusi:

— Kas yra?

— Paukščiukas pražuvo!... Paukščiukas pražuvo!... — šaukė mergaitė.

Abi ėmė ieškoti. Laimutė išlandžiojo visus kampus. Bet paukščiuko niekur nebuvo. Ji vis ieškojo ir šaukė:

— Cyp, cyp,... kur tu? Cyp, cyp,... kur tu?

Pagaliau nuvargusi ir nusiminusi atsisėdo prie stalo. Mama padėjo valgyti. Bet mergaitė nieko nenorėjo. Ji sėdėjo liūdna ir žiūrėjo į vieną tašką. Staiga:

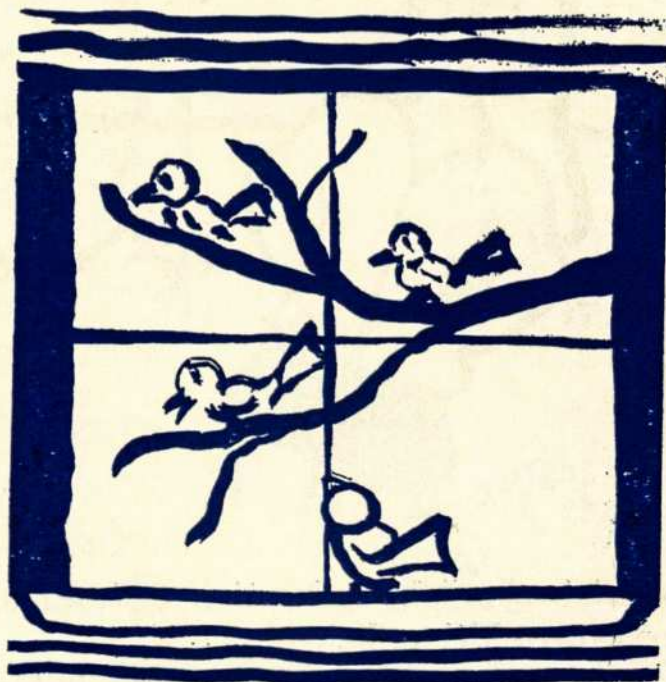
— Cyp! — išgirdo.

Laimutė net pašoko:

— Paukščiukas!... Kur jis?

— Cyp!... — vėl pasigirdo.

Staiga Laimutė pamatė. Paukščiukas tupėjo ant gėlės prie lango ir žiūrėjo laukan. Kieme skraidė žvirblių pulkas. Vienas žvirbliukas gi straksėjo ant palangės. Jis žiūrėjo į paukščiuką ir snapu baksnojo stiklą.

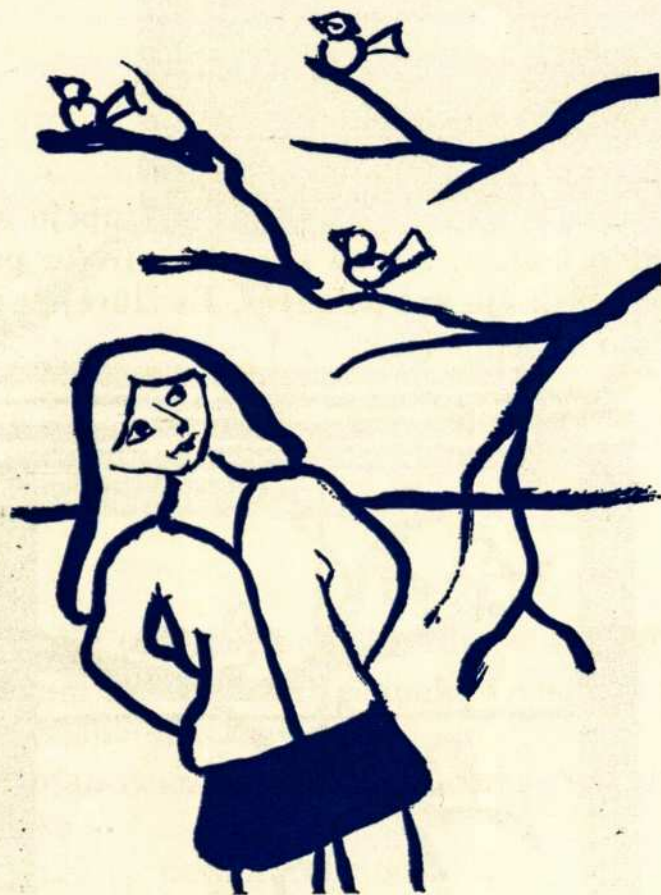
— Cyp! — vėl sucypė paukščiukas.

— Jie nori padraugauti, — sakė mama.

Laimutei buvo gaila paukščiuko. Ji norėtų jį sau pasilaikyti. Bet gerai žinojo, kaip liūdna be draugų. Švelniai suėmė abiem rankytėm paukščiuką ir atidarė duris.

— Cyp! — sujudo paukštelis ir nuplasnojo iš Laimutės rankų. Tuo įsimaišė į žvirblių būrį.

Nuo tos dienos Laimutė kas rytą paberdavo trupinių ant palangės. Taip užsiėmusi ji nė nepastebėjo, kaip prabėgo žiema. Vieną dieną tik žiūri, kad saulė linksmai juokiasi o kiemas visai žalias.

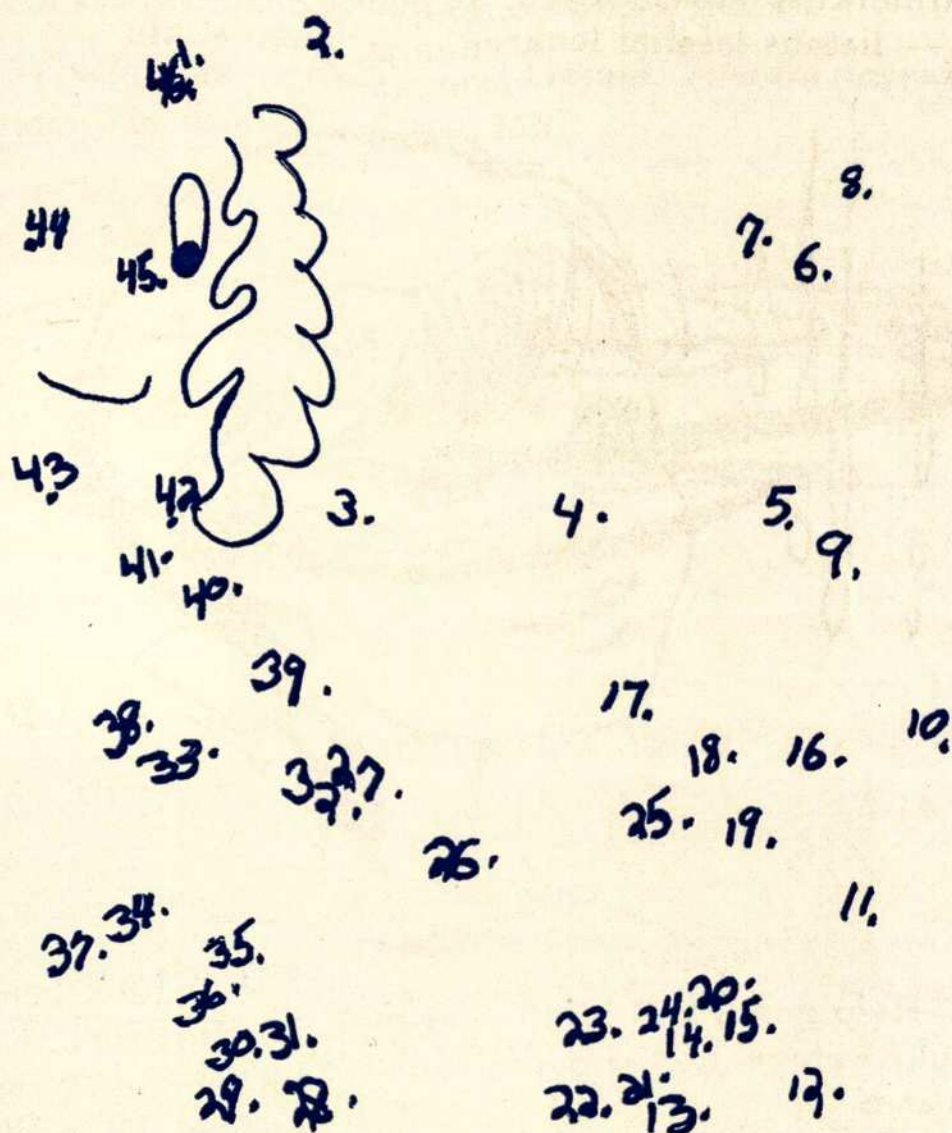
— Pavasaris! — sušuko Laimutė ir išbėgo laukan, kur jau bėgiojo ir krykštavo kiti vaikai.

Virš jų galvų skraidė ir čirškė žvirbliai, o jų tarpe ir du Laimutės draugai.

13—14 psl. belaužant sukeistos vietos.
Nuo 13 puslapio paskutinės eilutės (— Aš
esu girdėjęs apie jį. Tai Šatrys, taip? Na,) iki 14 psl. 14 eilutės (— Taip, aš tave suprantu, — atsakė jis.) — iš viso penkiolika eilučių turi būti nukelta į 14 psl. galą — po žodžių „Užverbuoti vieną rašytoją“.

Sujunk taškus ir sužinosi, kas čia slepiasi.

KAS AŠ ESU?

Šį galvosūkį paruošė Audronė Rastonytė, Providence, R. I.

KAS BŪTŲ?...

Konstancija Valiuškienė

Dar labai anksti. Visi miega. Bet Gajutė jau prabudo. Ją prižadino garsas, panašus į mažų, mažų kojųčių bėgimą. Tap-tap-tap, tap-tap-tap. Kas tai galėtų būti?...

Atmerkusi akis, Gajutė pamatė, kas ten tapšnoja. Ogi — lietaus lašeliai lenktyniuoja lango stiklu.

— Kaip gerai, kad lyja! — apsidžiaugė Gajutė. Seniai ji laukė lietaus. Lietus padės saulei ištirpyti sniegą. Taip tėtis sakė.

Mąsto Gajutė, kaip bus, kai sniegas ištirps. Bus šilta. Pasirodys ir žolytė. Nei botų, nei snieginuko, nei pirštinų nebereikės!

Išlipus iš lovos, mergaitė žiūri pro langą. Lietaus lašai varva nuo medžių šakų. Medžiai tamsūs, šlapi. Dėja, lietpalčių neturi. Gajutės lietpaltis gražus — geltonas.

— O kas ten? — nustebusi klausia savęs Gajutė. Pakalnėje — ežeras! Tokio vakar nebuvo. Ar nuo lietaus jis?...

Ežeras drumzlinas. Vanduo tamsiai žalias.

— Negražus, — raukia nosį Gajutė. Tokiam negražiam vandeny ir krokodilų galėtų būti.

Iš virtuvės ateina skanūs kvapai. Mamytė jau atsikėlus!

— Mama, kas būtų, jei krokodilas čia atplauktų? Ar jis mane suėstų?...

— Krokodilų čia nėra. Jiems per šalta.

— O jeigu būtų?... Jei kaimynai turėtų, ir jis pabėgtų?... Kas būtų tada?

— Bet juk kaimynai krokodilo neturi, — atsakė mama.

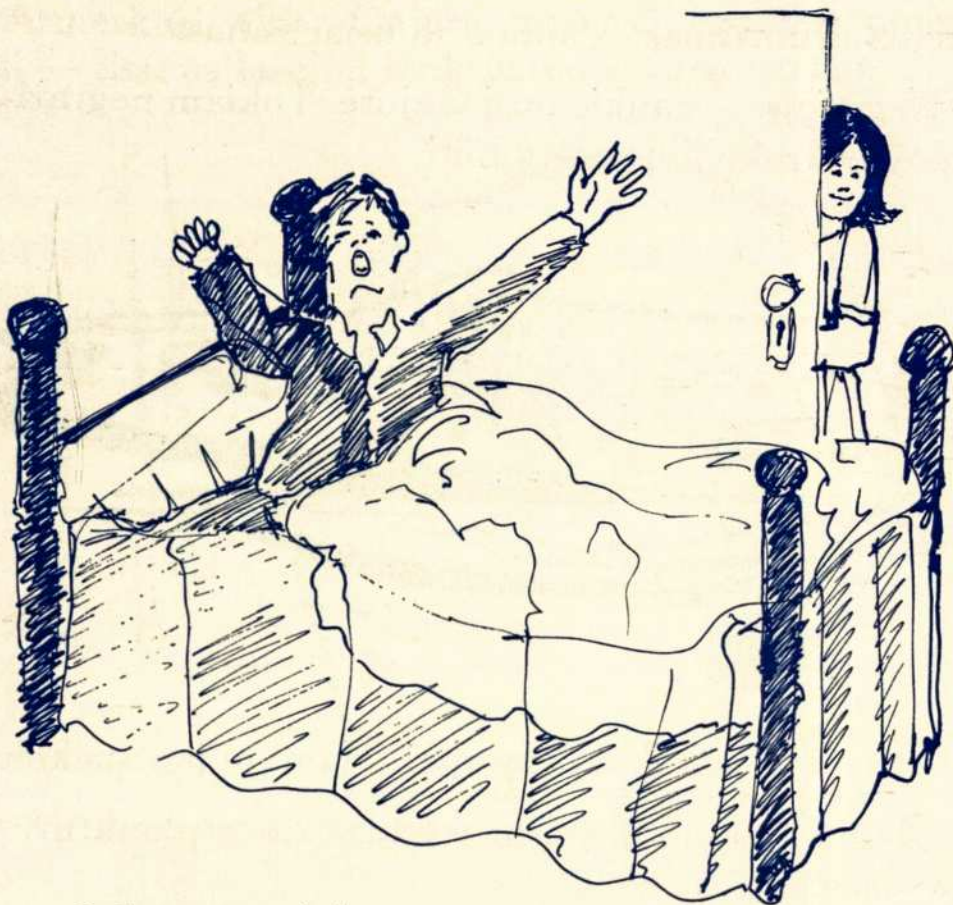
“Kodėl mama nepagalvoja apie tai, kas galėtų būti? Kodėl ji galvoja tik apie tai, kas yra?” mąsto Gajutė.

GIMTADIENIS

Milda Kvietytė

Skaidukas atsikėlė labai laimingas. Jis šios dienos laukė. Šiandien jo gimtadienis.

— Labas rytas, Skaiduti. Ar gerai išmiegojai? — klausė mamytė, pravėrusi Skaidučio miegamojo kambario duris.

— Labas, mamyte!

— Sveikinu su gimtadieniu, sūneli! Linkiu dar daug gimtadienių sulaukti. Būk geras, sveikas ir laimingas! — apkabino ir pabučiavo mamytė Skaiduką.

— Ačiū, mamyte. Aš labai noriu būti geras, bet, kad... — nutilo Skaidukas.

— Nenusimink, sūnau. Kai suklysti, stenkis taisyti.

— Aš noriu, bet man nesiseka, — šnibždėjo nuleidęs galvą Skaidas.

— Tai reikia pagalbos. Dievulį prašyk. Jis visada žmogui padeda, — patarė mamytė. — O dabar, kelkis! Dabar man reikia tavo pagalbos.

— Gerai, mamyte, — džiaugiasi Skaidukas.

Po kelių valandų bendro darbo viskas paruošta. Mamytė ir Skaidukas pasipuošė ir laukė grįžtant tėčio ir Vildos.

— Mamyte, ar močiutė ir tėvukas atvažiuos?

— Žadėjo.

— Aš manau, kad tėvukas su močiute atvažiuos pirmiau, nei tėtis. Jų automobilis greitesnis. Ar ne? — svarstė Skaidukas.

— Gal? — spėliojo ir mamytė.

— Ar tėvukai atveš man dovanų?

— Visada atveža. Atveš ir šiandien, — užtikrino mama.

— O jeigu pamiršo, kad mano gimtadienis? — suabejojo Skaidutis.

— Jie negali pamiršti. Šiandien tavo ne tik gimtadienis, bet ir vardadienis, — priminė mama.

— Tikrai! Aš esu Skaidas - Kazimieras, o šiandien kovo ketvirtoji!

— Matai, tėvukai negali pamiršti.

— Labai norėčiau naujos pasakų knygutės. Tu man ją paskaitytum, mamyte.

— Būtinai. Bet ir tu, Skaiduti, jau pažįsti raides.

— Man dar labai sunku skaityti...

— Reikia bandyti, — mamytė paglostė jo galvutę.

Prie jų namo sustojo automobilis.

— Žiūrėk, Skaiduti, kas atvyko, — šypsojos mama.

— Ei, tėtis parvažiavo! Mamyte, neatspėjom. Sakėm tėvukai bus pirmieji. Bėkim pasitikti! — traukė mamą už rankos berniukas.

Abu išėjo. Iš automobilio išlipo tėtis ir Vildutė, apkabinusi savo knygas. Tėtis apkabino Skaidą.

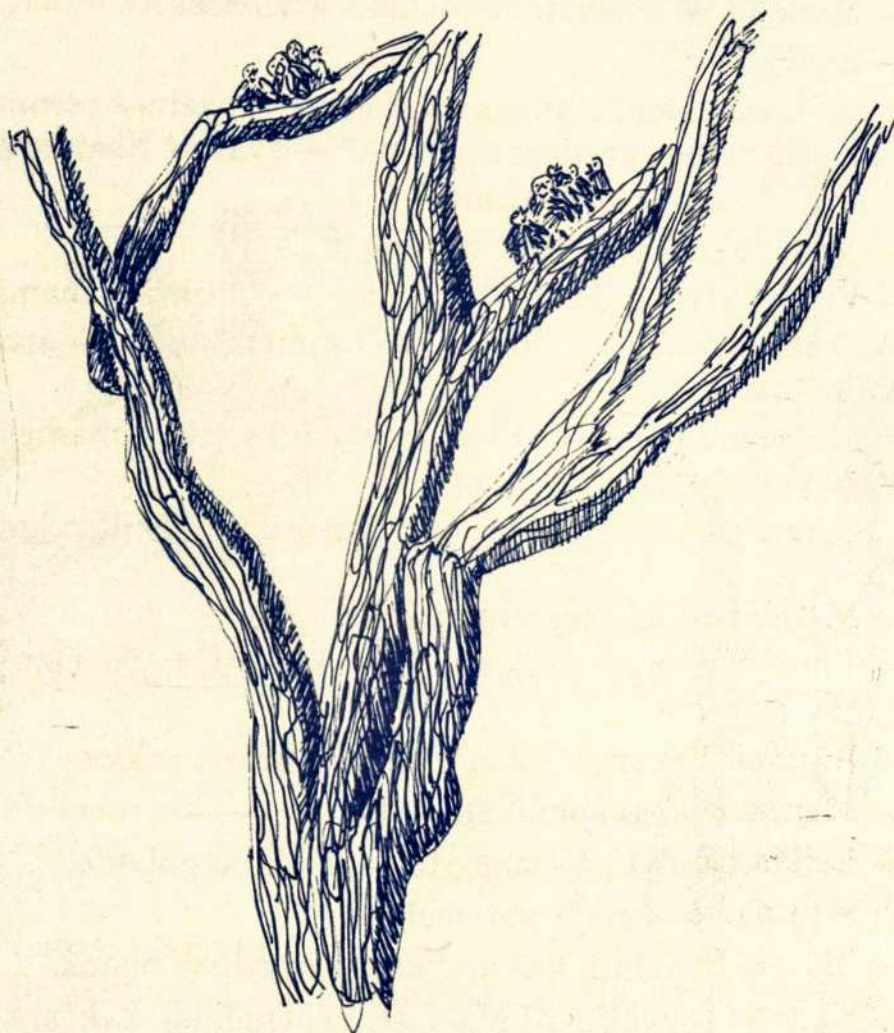
— Sveikinu, sūnau, su gimtadieniu! Linkiu linksmai jį švęsti.

— Ačiū, tėti.

— Skaiduti ir aš tave sveikinu! — apkabino broliuką sesuo.

— Ačiū, Vilda!

— Labai graži diena. Ar girdi, Skaiduti, tave ir šnekučiai sveikina. Žiūrėk, visas būrys medyje!

— Ir voverytės atbėgo Skaido sveikinti. Va, anoje pusėje, — ištiesė ranką Vilda.

— Ačiū ir joms, kad prisiminė, — juokėsi Skaidas.

— Žiūrėkite, tėvukai atvažiuoja! — parodė Vilda.

Močiutė ir tėvukas pasveikino Vildą ir tėtį su mama, o Skaidukui įteikė gražiai įvyniotą dėžę su žaislais ir kitą mažą dovanėlę — knygutę.

— Labai ačiū! — bučiavo močiutę ir tėvuką Skaidutis. Dėžę jis padavė sesutei palaikyti, o pats norėjo išvynioti knygutę. Bet mama tarė:

— Pakentėk. Namie pažiūrėsi...

— Gerai, — tyliai atsakė vaikas.

Suėjo visi į namus. Skaidukas prisėdo prie tėvuko.

— Ar čia lietuviška knyga? — paklausė jis.

— Taip, Skaiduti, lietuviška. Aną kartą man sakei, kad tau labai patinka lietuviškos knygų, — priminė tėvukas.

— Man tikrai patinka. Ar galėsi man ją paskaityti?

— Mielai!

— Ačiū, tėvuk, — nušvito Skaidas.

Vildutė pasilenkė ir garsiai paskaitė knygutės vardą:

— Šventas Kazimieras.

— Labai graži knygutė. Žiūrėkit, koki paveiksliukai! Dabar jau, tėvuk, skaityk, — prašė Skaidutis.

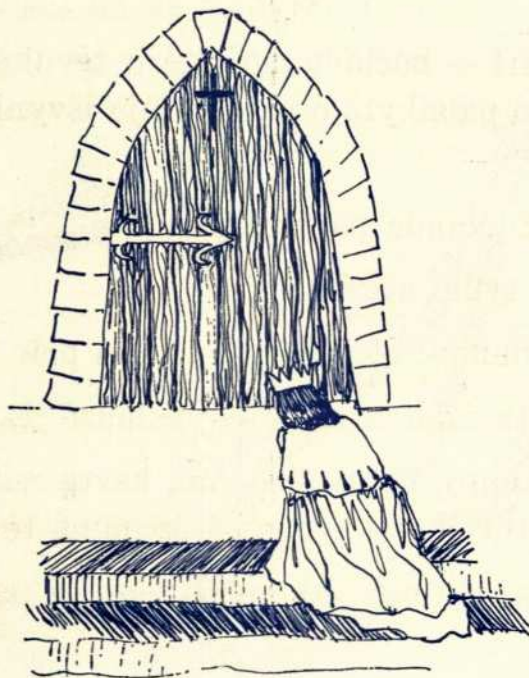
Močiutė ir tėvukas šypsojos. Jiems buvo smagu, kad Skaidutis patenkintas jų dovanomis.

— Knygelę paskaitysim rytoj. Dabar prašykit, kad tėvukas papasakotų apie šventą Kazimierą. Jūs tik paklauskite!

Tėvukas pasakojo:

— Karalaitis Kazimieras buvo lietuvis. Iš mažens buvo labai geras, darbštus, klusnus.

— Žmonės daug kartų matė jį klūpantį prie bažnyčios durų. Net ir naktį, kai kiti linksminosi, — aiškino ir močiutė.

— Močiutė tiesą sako. Jis daug meldėsi. Be to jis labai mylėjo Lietuvą.

— Kaip labai? — paklausė Skaidutis.

— Taip labai, kad net ir tada, kai mirė, Lietuvos vienos vargti, nepaliko.

— Kaip tai, tėvuk? — nustebo Vilda.

— O buvo toks atsitikimas. Po karaliačio Kazimiero mirties, vieną kartą Lietuvą užpuolė rusai. Priešo kariuomenė buvo daug kartų skaitlingesnė nei lietuvių. Lietuviai buvo tikri, kad mūšį pralaimės. Staiga, virš mūšio lauko, padangėse, pasirodė spinduliuojantis raitelis. Tas raitelis iškėlė kardą ir savo baltą žirgą pasuko prieš pusėn.

Tą mūšį laimėjo lietuviai. Visi, kurie buvo karo lauke, atpažino, kad tas raitelis buvo Lietuvos kunigaikštis Kazimieras.

— O kodėl jis vadinasi šventasis?

— Reikėtų ilgai pasakoti. Pasakysiu tik tiek, kad prie mirusio karalaičio karsto įvyko daug stebuklų...

Tėvuko klausytis buvo įdomu. Buvo ir svarbu, nes niekas taip daug nežinojo, kaip jis. Bet, buvo daug ir neaiškumų...

Atėjo vakaras. Skaiduko gimtadienis baigėsi. Tėvukai išvyko. Mama ragino poilsui.

Skaidukas mąstė:

— Šventas Kazimieras yra mano globėjas. Yra. Tikrai, nes ir aš esu Kazimieras. Norėčiau būti ir aš toks geras! Tik, kad... O gal dabar ir man geriau seksis! Aš gi dabar jau vienas metais vyresnis...

“Balta, balta,
 Šalta, šalta...
 Už langelio jau žiema”, —
 Sušnibždėjo man mama,
 Iš lovelės keldama.

Nubaidžiau aš savo miegą
 Ir prie lango greitai bėgu.
 Oi, kiek sniego, oi, kiek sniego!
 Stovi mašina balta,
 Nevisai dar apsnigta.
 Rogutes Vėjukas stumia —
 Tiesiai, tiesiai į pakrūmę.
 O Gytulis paskui bėga,
 Bando jis bėgiko jėgą.

Kelk, Elyte, eikš į kiemą,
 Pasitiksime poniją Žiemą.
 Vita, sese, dar miegi?
 Žvelk, kokia žiema smagi!
 Paltą stvėrus sušukau
 Ir į kiemą įsmukau.
 Oi, kaip linksma širyti man,
 Griūsiu sniego patalan!

ŽIEMA

Rima

ŽAISLAI

Vaikai mėgsta žaisti. Žaislų yra didelių ir mažų. Berniukams patinka trokai ir mašinos. Mano mylimiausias žaislas yra lėlė. Mano lėlė turi ilgus plaukus. Aš ją migdau. Ir valgydinu. Ir aš su ja žaidžiu ir miegu. Aš turiu ir daugiau žaislų.

*Elena Žukauskaitė, 7 metų
Oak Park, Ill.*

KAI AŠ VAŽIAVAU SLIDINĖTI

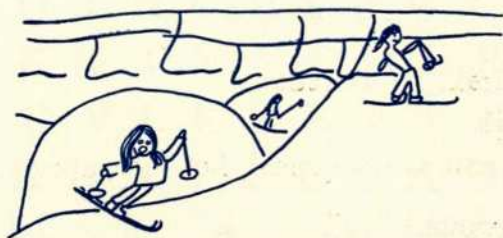
Aš su tėveliais ir sesute Elyte buvom išvykę slidinėti. Tik Vita liko namie. Ji dar buvo per maža. Keliavom 10 valandų. Mes važiovom su Peckais. Kai mes nuvažiovom, buvo jau naktis. Ry tą atsikėlėm, apsirengėm ir išėjom. Kalnai visi balti.

Aš su savo sesute, mama ir tėtė truputį paslidinėjom, ir turėjau eiti į pamokas. Po pamokų ėjau valgyt pietų. Tada su Linu, Dariu, sesute ir tėveliais vėl slidinėjom.

Visą laiką reikėjo turėti bilietuką ant palto, kad galėtume ant kėdžių važiuoti. Viskas gerai ėjosi iki paskutinės dienos.

Buvo sniego audra. Mes truputį paslidinėjom ir išvažiovom. Aš niekad nepamiršiu tos savaitės.

*Rima Žukauskaitė, 9 metų
Oak Park, Ill.*

LINKSMIAU

Mažasis Jonukas kartą paklausė:

- Mamyte, kur tu gimei?
- Vokietijoje.
- O kur tėvelis gimė?
- Jis gimė Lietuvoj, Kaune.
- Tai kur aš gimiau?
- Amerikoj.

Jonukas pagalvojo, pagalvojo ir nusteбęs tarė:

- Kaip keista, kad mes iš trijų pasaulio kraštų susirinkom į vieną šeimą...

▲ ▲ ▲

Mokytojas: Ar kas žino, kaip telegrafas veikia?

Mokinukas: Aš žinau! Telegrafas kaip ilgas, ilgas šuo. Jei atsistosi jam ant uodegos New Yorke, jis los Čikagoj...

▲ ▲ ▲

Rimas: Ar tavo mažas broliukas jau moka kalbėti?

Rima: Moka. Tik dabar turim jį išmokyti tylėt!

▲ ▲ ▲

Romas: Kaip žvejai daro tinklus? Man visad buvo labai įdomu.

Tomas: O, ar nežinai? Paima krūvą skylių ir susiuva.

▲ ▲ ▲

Mama: Tuoį bus tavo gimtadienis, Algiuk. Nupirksim tortą su penkiom žvakutėm.

Algis: Gal geriau pirkim penkis tortus ir vieną žvakutę...

▲ ▲ ▲

Mažasis Vytukas: Žiūrėk, ką aš radau!

Vyresnis brolis: O ką?

Vytukas: Čia uodega pati sau vizginasi, bet šuo pabėgo...

(tai buvo gyvatė.)

GALVOSŪKIS

paruošė Audronė Rastonytė, Providence, R. I.

Surask šiuos Lietuvos miestus:

Utena, Zarasai, Šventoji, Panevėžys, Marijampolė, Telšiai, Kretinga, Trakai, Šilutė, Klaipėda, Kaunas, Šiauliai, Vilkaviškis, Tauragė, Vilnius.

Š M A O T E L S I A I P C B V
I A K D C P Z E O P Q F L I Q
A Ė C U T E N A D N C O L A P
U L Y A M I C S W G M N P O B
L O I A K A R T L O I K W E S
I P D J C F O B R U L D N F P
A M N P Q K Q J S X O S E D C
I A R S P A N E V E Ž Y S H X
D J I M A L T M R L T P Q U B
N I A I R N F Z K E Y M X Z S
S R S U A Y U N G K S C A I Z
J A A G O B O A O O W N K E I
H M R J T A R X K H U Š T R J
Q W A L Y U V C Y B I K C M O
T O Ž K A R P M D V S Z O T T
D L X T Y I B I A T X A P U N
Š I L U T E O K A Y O F M Y E
N F V Q J N L T Y P W Z U S V
X Y L B X I V Y C H L R F N Š
V E A O V L K R E T I N G A D
F W P K L A I P E D A D K J A

Kurie iš šių miestų yra Žemaitijoje? Kurie Aukštaitijoje? Suvalkijoje? Surask visus Lietuvos žemėlapyje.

SIMAS NĖRA UŽMIRŠTAS!

Simas Kudirka buvo žmogus, kuris tikrai kovojo už Lietuvos laisvę. Jis buvo jūrininkas ir bandė rizikuoti pabėgti į amerikiečių globą. Jam tai nepasisekė; rusai jį pagrobė, primušė ir į kalėjimą pasodino.

Šiandien mes bandom padaryti viską, ką tik galim, kad rusai paleistų Simą. Mes žygiuojam, kalbam apie jį ir bandom, kiek tik galim, gauti žinių apie jo žiaurų gyvenimą Sibire. Gal kokią dieną mes taip rusus išvarginsim, kad jie norės kuo greičiau Simą atgal sugrąžinti.

Mes bandom skleisti žinias apie Simą, kad ne tik mes lietuviai norėtume jam laisvę atgauti, bet kad ir kitų tautų žmonės prisidėtų prie mūsų pastangų.

Stasys Birutis, 6 sk.

Maironio lit. mokykla, N. Y.

Prie rusų ambasados vyko demonstracija už Simą Kudirką. Kelios lietuviškos mokyklos susidėjo ir paaukojo pinigų nupirkti Simui šiltų rūbų. Vaikai patys padarė plakatus ir ėjo šūkaudami: "We want Simas!" prie rusų ambasados New Yorke.

Dar yra ir kitų būdų pagarsinti žinią apie Simą. Daug žmonių rašo laiškus prezidentui ir kitiems žmonėms, kurie turi ryšių su valdžia. Buvo ruošiami minėjimai priminti Simą ir jo drąsų žygį į laisvę.

Mes tikrai nežinome, kur Simas dabar yra, bet daug kas mano, kad rusai jį nugabeno į Sibirą. Man atrodo, kad jei žmonės vis Simą minės ir garsins apie jį žinias, jis tikrai bus laisvas.

Valentina Leleivaitė, 6 sk.

Maironio lit. mokykla, N. Y.

MŪSŲ ŠVENTĖ

Londono lituanistinės mokyklos (Kanadoje) mokinių rašiniai.

Mūsų tėveliai pasakoja, kaip jie, būdami tėvynėje Lietuvoje, švęsavo Lietuvos Nepriklausomybės šventę. Mokyklose ir bažnyčiose būdavo kalbamos maldos už žuvusius karius ir už visus tuos, kurie paaukojo savo gyvybę už tėvynę Lietuvą. Prie kiekvieno namo ir pastato plevesuodavo trispalvė vėliava. Kariuomenė žygiuodavo per miestus su daina, skelbdama pasauliui apie laisvą Lietuvą.

Gaila, kad žmonės neilgai ta laisve džiaugėsi. 1940 metais Lietuvą pagrobė Rusijos komunistai ir atnešė mūsų kraštui kruviną vergiją. Mes, būdami laisvi, nors ir svetimame krašte, turime kovoti už tėvynės laisvę. Lai būna laisva Lietuva!

Bernardas Lukša, 4 sk.

Lietuviai gyvena savo krašte virš du tūkstančius metų. Kadaise Lietuva buvo galinga valstybė. Jos žemės apėmė plotą nuo Baltijos iki Juodųjų jūrų. Bet ji turėjo daug priešų; turėjo kariauti su rusais, vokiečiais ir lenkais. Ypač sunkūs buvo laikai, kai carinė Rusija buvo pavergusi kraštą. Rusai neleido mokytis lietuvių kalbos nei spausdinti lietuviškų knygų. Tada pradėjo veikti drąsūs knygnešiai. Vaikai slapta mokėsi lietuviškai skaityti ir rašyti. Pagaliau, po ilgos vergijos, Lietuvai išaušo laisvės rytas. 1918 m. Vilniuje buvo paskelbta Lietuvos nepriklausomybė. Bet 1940 m. rusai vėl užėmė mūsų tėvynę. Bet ir dabar turime vilties, kad mūsų kenčiantis kraštas kada nors bus laisvas.

Zuzana Jokšaitė, 4 sk.

Lietuvoje 1918-tais metais, šešioliktą dieną vasario, Vilniuje buvo paskelbtas Lietuvos nepriklausomybės atstatymas. Amerikos lietuviai laisvai Lietuvai dovanojo Laisvės Varpą, ant kurio yra įrašyti šie žodžiai:

"O skambink per amžius
vaikams Lietuvos!
Tas laisvės nevertas,
kas negina jos".

Mano širdyje dega noras ir viltis, kad Lietuva vėl būtų laisva.

Kristina Petrauskaitė, V sk.

Vasario Šešioliktosios dienos reikšmė yra ta, kad tai Lietuvos Nepriklausomybės šventė. Po 120 metų rusų okupuota Lietuva, Vasario 16 d., 1918 metais buvo paskelbta nepriklausoma.

Neilgai Lietuva džiaugėsi savo laisve. Po 22 metų mūsų Tėvynė vėl buvo užimta svetimųjų.

Kiekvienas myli laisvę, todėl ir mes kas metai prisiminame mūsų Laisvės dieną tikėdamiesi ją atgauti.

Gediminas Eimantas, 5 sk.

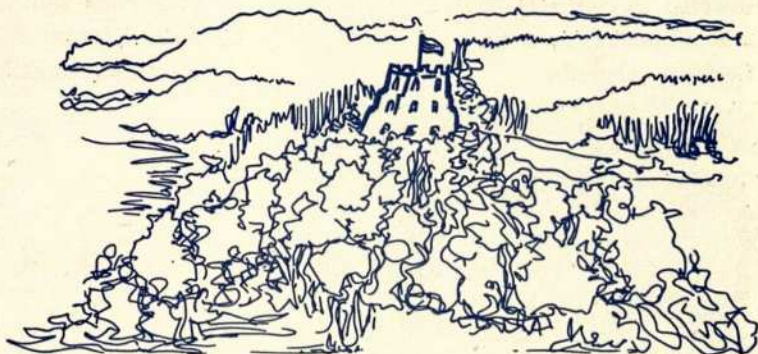

Vasario 16 yra Lietuvos nepriklausomybės šventė. Laisvuose kraštuose mes darome minėjimus, šokame tautinius šokius ir dainuojame lietuviškas dainas. Per iškilmes uniformuoti skautai budi prie vėliavos. Minėjimuose būna daug žmonių ir visi prisimena Lietuvą. Dabar Lietuvoje mūsų trispalvė negali plevėsuoti.

Rūta Pociūtė, 4 sk.

Po daugelio vargingų ir žiaurių metų, Lietuva atstatė savo nepriklausomybę. Atstačius nepriklausomybę, lietuviai laimingai gyveno Lietuvoje. Bet žiaurūs komunistai - rusai vėl ją okupavo. Tylius, darbščius lietuvius padarė vergais. Atėmė viską iš lietuvių, ir Dievą varo iš Lietuvos. Bet iš lietuvio širdies Dievą negali .švaryti. Mes lietuviai laisvajame pasaulyje švenčiame 16 vasario. Bet tikroje tėvynėje — Lietuvoje negali švęsti. Tik kiekvienas lietuvis savo širdyje švenčia.

Dalė Judickaitė, IV sk.

1918-tų metų vasario mėnesio 16 dieną Lietuva pasiskelbė nepriklausoma valstybe, bet reikėjo apginti tėvynę nuo priešų. Iš vienos pusės lenkai, iš kitos — vokiečiai, o iš trečios — rusai. Visi vyrai išėjo kovoti už laisvę. Kovos vyko net keletą metų. Pergalė džiaugėsi visa Lietuva. Šiandien, nors ir tėvynė vėl laikinai pavergta, visi lietuviai laisvam pasaulyje švenčia Nepriklausomybės paskelbimo sukaktį, ir vėl kovosim už Lietuvos laisvę.

Bernardas Keras, V sk.

Vasario 16 diena yra Lietuvos nepriklausomybės šventė. Tą dieną žmonės eina į bažnyčias melstis. Meldžiasi, prašydami aukščiausiojo, kad Lietuvai grąžintų laisvę.

Tą dieną kiekvienas lietuvis privalo ateiti į minėjimus ir atiduoti savo auką tėvynės laisvės ginimui.

Vilija Petrauskaitė

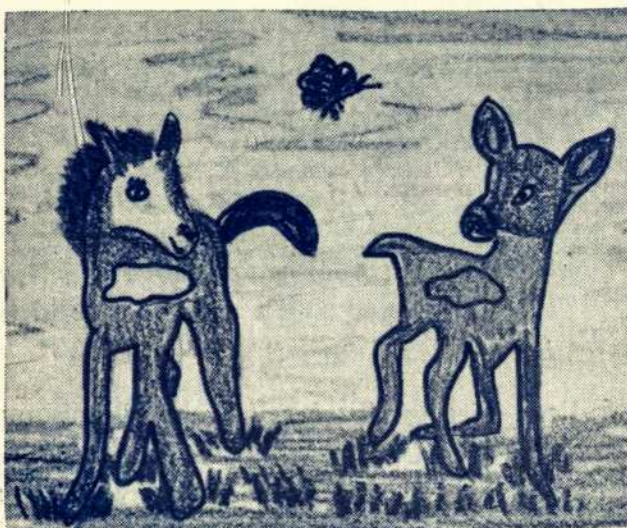
PAVEIKSLŲ PARODA

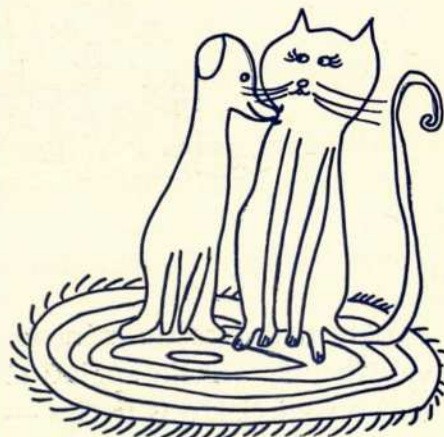
Džiunglių gyventojai
Marija Konopeskaitė, 9 m.
London, Canada

Valstybės ženklas
Kęstutis Eimantas, 9 m.
London, Canada

Arkliukas ir briedukas
Virginija Eluikytė, 11 m.
Cicero, Ill.

Šuo ir katė
Rūta Alksninytė, 9 m.
Brockton, Mass.

Snoopy laukia vasaros
Laura Gudelytė, 6 m.
Cos Cob, Conn.

Karalius ir Karalienė
Rita Dragunevičiūtė, 8 m.